

INFORMAČNÍ LIST PRO FARNÍKY A POUTNÍKY STAROBOLESLAVSKÉ

Svátek Stolce svatého Petra, apoštola – 22. února

Od křesťanského starověku se nejprve v Římě a následně na celém křesťanském Západě slavila jedna společná slavnost svatých apoštolských knížat Petra a Pavla. Tato slavnost připadá na 29. června a podle starobylé tradice církve se v tento slavnostní den světí noví kněží. Z ryze praktických důvodů, aby se tohoto svěcení novokněží mohlo pohodlně účastnit co nejvíce věřících, volí se většinou sobota dopoledne před vlastní apoštolskou slavností. Já osobně jsem přijal kněžské svěcení v sobotu 28. června a hned následující den, tedy o slavnosti svatých apoštolů jsem koncelebroval svoji druhou mši svatou s budoucím českobudějovickým biskupem Mons. Jiřím Paďourem, svým velkým životním přítelem, který byl v té době mým kyjským farářem. Vlastní primiční mši svatou jsem pak slavil v pražském kostele svatého Ignáce na Karlově náměstí, kde jsem jako student a bohoslovec jaksi zdomácněl. Po patnáct let jsem si potom připomínal výročí své primice spolu s narozeninami R. D. Bedřicha Blažka, vzácného kolínského kněze. V loňském roce to bylo naposled. Já jsem se 30. června 2016 s kolínskou farností rozloučil a pan arciděkan Bedřich Blažek začátkem letošního ledna zamřel.

Ale vraťme se k svatopetrské únorové slavnosti. Stejně jako si 25. ledna připomínáme svátek Obrácení svatého apoštola Pavla, v závěru února se zamýšlíme nad svatopetrským odkazem. Při všem tom vzpomínání bych rád zmínil, že jeden z mých prvních farních kostelů v Hostomicích pod Brdy byl jaksi na naše české zvyklosti netradičně zasvěcen Stolci svatého Petra, apoštola. Po dva roky jsem se v Hostomicích díval na hlavní oltářní obraz, který znázorňoval Pána Ježíše Krista, jak předává svému prvnímu apoštolovi klíče od nebeského království, které nám Pán Ježíš přišel otevřít a kam nás přišel pozvat. Symbolem klíčů je naznačena služba učitelského, kněžského a pastýřského poslání, kterou Kristus Pán svatému Petru svěruje.

Význam tohoto svatopetrského svátku je pak nádherně znázorněn ve vatikánské bazilice svatého Petra. Tam presbytář uzavírá právě papežský učitelský Stolec – Katedra Petri. Celé toho sousoší je koncipováno tak, že ona Katedra vlastně spočívá ve vzduchu a obklopují ji dvě dvojice velkých církevních Otců – dva východní a dva západní. Na první pohled to vypadá, že oni vlastně onen papežský Stolec svými rukama podepírají. Ale dobrý pozorovatel snadno zjistí, že mezi podstavcem Katedry a rukama církevních Otců je prostě volný prostor. Jak symbolické! Ustanovení svatopetrské papežské služby v církvi je Kristovou záležitostí a teologické postřehy sebestřejších duchů jsou zde opravdu jen jako podpůrné argumenty. Slavme tedy jeden z "postních" svátků a radujme se z díla Kristovy spásy, ke které jsme službou "Klíčů" vedeni.

Libor Bulín, probošt

OČEKÁVANÉ UDÁLOSTI MĚSÍCE ÚNORA

Z liturgického kalendáře /s upřesněním pro vybrané dny/

5. 2...../neděle/.....5. neděle v mezidobí

9:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ...po mši sv. bude udělováno hromadně svatoblažské požehnání
18:00	mše sv. bazilice svatého Václava ...po mši sv. bude udělováno hromadně svatoblažské požehnání

6. 2...../pondělí/Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků

8. 2...../středa/Památka sv. Jeronýma Emilianiho; Památka sv. Josefiny Bakhity, panny

10. 2...../pátek/Památka sv. Scholastiky, panny

11. 2...../sobota/Památka Panny Marie Lurdské / SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH /

12. 2...../neděle/.....6. neděle v mezidobí

15. 2...../středa/Památka bl. Bedřicha Bachsteina a druhů, mučedníků

17. 2...../pátek/Památka sv. Alexia a druhů, řeholníků

19. 2...../neděle/7. neděle v mezidobí (ranní mše sv. v doprovodu hudební scholy s dětmi)

21. 2...../úterý/.....Památka sv. Petra Damianiho, biskupa a učitele církve

22. 2...../středa/Svátek Stolce svatého apoštola Petra

23. 2...../čtvrtek/Památka sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka

26. 2...../neděle/.....8. neděle v mezidobí

28. 2...../úterý/úterý 8. týdne v mezidobí, ZÁVĚR PRVNÍ ČÁSTI LITURGICKÉHO MEZIDOBÍ

1. 3...../středa/Popeleční středa – POČÁTEK DOBY POSTNÍ / DEN PŘÍSNÉHO POSTU /

9:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ...bohoslužba spojená s obřadem udělování popelce
18:00	mše sv. bazilice svatého Václava ...bohoslužba spojená s obřadem udělování popelce

5. 3...../neděle/.....1. neděle postní

9:00	mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ...možnost přistoupit k udělování popelce
18:00	mše sv. bazilice svatého Václava ...možnost přistoupit k udělování popelce

V době vydání tohoto listu nebyly známy žádné další termíny slavení mše sv. mimo obvyklého pořádku.

Úmysly Svatého otce Františka svěřené Apoštolátu modlitby na měsíc únor

Od roku 2017 je pro každý měsíc vypracován jen jeden úmysl pro univerzální církev (střídavě po měsíci všeobecný a evangelizační úmysl). Druhý úmysl bude vypracován římským ústředím Apoštolátu modlitby z podnětu papeže Františka s ohledem na aktuální události, které rok přinese.

Všeobecný úmysl: Přijetí lidí v obtížných situacích

Za ty, kdo jsou zkoušeni, především chudé, běžence a ty, kteří jsou na okraji, aby našli přijetí a posilu v našich společenstvích.

Národní úmysl:

Za naše farnosti, aby byly blízko lidem, staly se prostředím živého společenství a účasti a nezapomínaly na misijní poslání (EG, č. 28).

NA SLOVÍČKO S PANEM PROBOŠTEM...

V této rubrice bude pan probošt odpovídat na otázky, které na něj budou písemnou formou směřovány. Prosíme, tyto dotazy vkládejte do schránky s označením „Svatováclavský zpravodaj“, která je v sakristii baziliky Nanebevzetí Panny Marie, nebo je pošlete elektronicky na e-mail tohoto listu – zpravodaj.stb@seznam.cz

Seznamme se s životopisem prvního z Kristových apoštolů a prvního papeže. Písmo svaté jej nepodává tak uceleně a přehledně jako např. životopis svatého apoštola Pavla. (čte se o svátku Obrácení svatého Pavla, apoštola ze Skutků apoštolů ne z Pavlova listu Galatským). Přesto budeme osloveni životem apoštolské církve, v jejímž čele svatý apoštol Petr stál. A především jeho první list nám může být prostým, ale vydatným poučením i útěchou.

Petr pocházel z galilejské Betsaidy a jako jeho bratr Ondřej, který se rovněž stal apoštolem, byl rybářem (*Jan 1,44; Mk 1,16*). Jmenoval se Šimon, syn Janův, a jméno Kéfas, to je v překladu Petr (Skála), dostal od Krista (*Jan 1,42; Mt 16,18*). Byl ženatý a bydlel v Kafarnau u Genezaretského jezera (*Mk 1,21.29-30; srov. 1Kor 9,5*). O jeho manželce se v evangeliu nic neříká, je zmiňována jen jeho tchýně, kterou Ježíš uzdravil (*Mt 8,14-15*).

Jak uvádí apoštol Jan, první Šimonovo setkání s Ježíšem bylo v blízkosti místa působení Jana Křtitele, kam ho za Ježíšem dovedl bratr Ondřej. Při dalším setkání Ježíš učil první posluchače ze Šimonova rybářského člunu. A když pak vyzval Šimona k lovu, který byl v rozporu s rybářskou teorií i praxí, on poslechl. Výsledek lovu byl jednoznačně zázračný. Šimon i jeho druhové pak šli za Ježíšem.

V evangeliích je Petr na mnoha místech uváděn jako první a i na jiných místech je zdůrazňováno jeho prvenství. Už v evangeliích Petr také mluví a jedná jménem ostatních apoštolů a naopak Ježíš žádá jeho službu a dává mu pokyny. Spolu s Jakubem a Janem byl Petr svědkem vzkříšení dcery Jairovy, Ježíšova proměnění i úzkosti v Getsemanské zahradě (*Mk 5,37; 9,2; 14,23*). Přes svůj slib věrnosti Krista třikrát zapřel (*Mk 14,29-31.66-72*), ale Ježíš i po svém vzkříšení potvrdil, že mu svěřuje vedení své církve (*Jan 21,15-19; srov. Mt 16,16-19; Lk 22,31-32*). Po Ježíšově nanebevstoupení převzal vedení jeho učedníků (*Sk 1,15-26*) a po seslání Ducha svatého první veřejně promluvil k celému shromáždění (*Sk 2,14-40*). Skutky hovoří o tom, jak Petr uzdravoval a též říká: "*Dokonce vynášeli nemocné i na ulici a kladli je na lehátka a na nosítka, aby na některého padl aspoň Petrův stín, až půjde kolem...přinášeli nemocné a sužované nečistými duchy a všichni byli uzdravováni*" (*Sk 5,15n*). Petr vzkřísil i mrtvou Tabitu (*viz Sk 9,36-42*).

Navštívil první křesťanské obce a přijal první pohany do církve (*Sk 8,14-25; 9,32-10,48*). Nějaký čas působil v Antiochii (*srov. Gal 2,11*) a nakonec v Římě. Odtud napsal dva listy. První, křesťanům pohanského původu v pěti římských provinciích Malé Asie. Druhý list psal křesťanům, které chtěl ochránit před učením těch, kteří nesprávně pochopili učení Pavlovo. List byl odeslán částečně jako závěť, protože Petr již očekával svůj pozemský konec. V Římě také byl podle starého podání v době císaře Nerona (v období 64-67) ukřižován, a to hlavou dolů, protože se nepokládal za hodného zemřít jako jeho Mistr a Pán.

DUCHOVNÍ POVOLÁNÍ JE SLUŽBA BOHU A LIDEM

Staroboleslavská farnost je jednou z nemnoha farností českých diecézí, ve které je možné setkávat se pravidelně, ba přímo denně s osobami, které zasvětili svůj život Bohu. To je neobyčejná skutečnost. Člověk, který se rozhodne pro zasvěcený způsob života, zvláštním způsobem a velmi osobně zaslechl Boží hlas, jemu stále intenzivně naslouchá a jde za ním, neboť v něm našel naplnění. Bůh, který je láska a vydal se člověku do krajnosti, je inspirací pro každého, kdo v láskyplné věrnosti svému povolání slouží Jemu i všem lidem. Ano, každý věřící dostal svůj dar povolání, Bůh jej zavolal jménem a ve křtu jej přičlenil ke svému lidu. Zasvěcené osoby ale díky svému povolání žijí svou víru intenzivněji a vskutku existenciálně, zvláště skrze ně se Bůh dává poznat světu. Svätý papež Jan Pavel II. v roce 1997 spojil liturgický svátek Uvedení Páně do chrámu, který se slaví 2. února a připomíná Ježíšovo zasvěcení, s připomínkou těch, kdo v církvi zasvěcují svůj život celoživotní službě Bohu i lidstvu. Při této příležitosti jsme poprosili o rozhovor sestru představenou staroboleslavské komunity Společnosti Dcer křesťanské lásky svatého Vincence de Paul, sestru Damiánu.

Kdy a za jakých okolností jste zaslechla Boží hlas, pocítila touhu Jej následovat a rozeznala tak své duchovní povolání?

V městě, ze kterého pocházím, žila malá komunita sester vincentek. Viděla jsem je obětavě sloužit, byly radostné a moc hodné a ve mně se zrodila touha být jako ony. Byla jsem ještě dítě. Jak léta utíkala, bylo to zas z mé strany i jinak.

Když se podíváte zpět na svou minulost, můžete říci, že Vaše cesta k zasvěcenému životu byla přímá?

Myslím, že ani ne. Jako každý hledající mladý člověk, i já jsem měla mnoho nezodpovězených otázek. Nejvíce jsem zápasila s problémem, že jako Bohu zasvěcená osoba nebudu moci mít své vlastní děti. Když jsem pak pochopila a i vnitřně přijala pravdu, že jako žena se nemůžu zřeknout mateřství, jenom jej budu žít jiným způsobem, ráda jsem řekla Bohu ano. Bylo mi 22 let.

Jaká jsou podle Vašeho mínění nebezpečí na cestě k vnímavosti, rozlišování a rozhodnosti pro Boha a pro službu lidem v Jeho jménu?

Obdivuji mladé lidi, kteří ve spleti různých nabídek a možností, které jim nabízí dnešní svět, dokáží rozpoznat tiché Boží volání a následovat Jej. Myslím, že v tomto směru to mají těžší než generace před nimi. Těch nebezpečí na cestě vnímavosti na Boha a Jeho volání je dnes opravdu mnoho. Zmíním alespoň některá: rodina a prostředí, ve kterém žijí a vyrůstají, se ne příliš hlásí ke křesťanským hodnotám. Individualismus, pohodlný styl života, absence následováníhodných vzorů apod. Na druhé straně mladý človíček je človíček hledající, nechá se oslovit. Velmi záleží na tom, kdo a čím jej osloví a co mu nabídne.

Co je na duchovním povolání nejnáročnější?

Nejnáročnější? Myslím, že hodně záleží na osobnosti povolání. Každý má potíže v nějaké jiné oblasti a pak se těžkosti objeví i v jeho snaze o opravdivé prožívání svého zasvěcení. Ze své zkušenosti však mohu říct, že jednou z nejnáročnějších věcí v duchovním povolání je společný život. Snaha o vytváření radostné komunity sester nebo bratří, kde se všichni cítí přijati, kde mohou rozvíjet své dary, které dostali od Pána jako svou osobní výbavu a přitom neztratit ze zřetele důvod našeho společného přebývání. Místo, kde se vzájemná láska projevuje úctou k ostatním, kde se učíme

nemyslet jen na sebe a nevidět jen sebe, své potřeby, ale bereme v potaz i přítomnost nejslabšího člena komunity a jeho potřeby. Jde o každodenní snahu všech, nejenom představené či představeného. Když je těch hezkých dnů mnohem více než těch méně povedených, je to dobře.

Je řeholních povolání dostatek? Čím to, že hodnota a lákavost duchovního povolání nebo ochota souhlasně odpovědět na Boží volání není rozeznávána častěji?

Bůh zůstává věrný člověku v každé době. To, že povolání k zasvěcenému životu je málo, není Jeho chyba. Chyba bude někde v nás. Dnes se mluví ne o krizi povolání, ale o krizi povolání, lidí zasvěcených. Mířím tedy do vlastních řad. Žijeme své povolání doopravdy, tak, aby náš život oslovoval? Vzbuzuje v srdcích lidí touhu po životě s Bohem?

Jak prožíváte Světový den zasvěcených osob?

Především ve vzdávání díky Bohu za dar povolání. Za to, že On je Bohem věrným, svoje volání myslí vážně a nikdy ho neodvolá a ani to s námi nevzdává. Že chce, touží s námi tančit tanec lásky,

i když od nás občas dostane košem. Za to, že s námi počítá víc než někdy my s Ním. Za to, že Mu smíme být aspoň trochu užitečné svou službou druhým. No, a abychom potěšily nejenom duši a srdce, ale i jazyk, vylepšíme si oběd nějakou dobrůtkou.

**Sestřičko Damiáno,
děkujeme za rozhovor.**

Petr Bajer

ŽIVÝ ODKAZ JANA EV. URBANA VE STARÉ BOLESLAVI

V minulém čísle Svatováclavského zpravodaje jsme Jana Evangelistu Urbana zmínili na stránkách tohoto listu poprvé. Právě v lednu jej totiž povolal Pán života z tohoto světa. Tentokrát máme přinejmenším hned dva dobré důvody, abychom se věnovali jeho životu i duchovnímu odkazu ještě jednou. Jednak na 20. února připadá výroční den jeho narození, jednak – s myšlenkou na Den zasvěcených osob – pamatujeme na to, že Jan Ev. Urban během svého života s neobyčejnou horlivostí pracoval na vinici Páně a pomohl rozeznat a rozvinout mnoho duchovních povolání. Z naší farnosti dobře známe společenství Sester Apoštolátu svatého Františka, sester, které pokračují v díle tohoto františkánského kněze jako jeho následovnice. Při této příležitosti jsme požádali o rozhovor členku tohoto staroboleslavského společenství, sestru Mladu.

Jaká byla Vaše cesta k zasvěcenému životu? Kdy a za jakých okolností jste se setkala s Janem Evangelistou Urbanem a jeho dílem? Co Vás inspirovalo a posouvalo k životnímu nasměrování, k rozhodnutí pro Vaši životní cestu, žité povolání?

Má cesta k zasvěcenému životu začala, když mě pan kostelník v českobudějovické katedrále „nasměroval“ na sestry Apoštolátu svatého Františka, abych se u nich připravovala na první svaté přijímání. To mi bylo 18 let. Tak jsem poznala první dvě sestry Apoštolátu. Jejich život ponořený do Boha a proniknutý modlitbou i jejich posláním, jak jsem je mohla zahlédnout z jejich vyprávění, (vyučování konvertitů, péče o nemocné a opuštěné) i mé prvotní „zamilování“ do Boha, jak jsem Ho poznávala během katecheze, bylo „prostředím“ i prostředkem povolání k zasvěcenému životu i k rozhodnutí vstoupit do společenství sester, které jsem poznala. Toto životní nasměrování se tedy u mne neobjevilo postupně, protože do té doby jsem snila o rodinném životě na venkově s mnoha dětmi, ale náhle, ještě během katecheze. Dá se tedy říci, že s otcem Janem Evangelistou Urbanem a jeho dílem jsem se setkala hned na začátku konverze, nejen prostřednictvím společenství sester, které založil, ale také a snad ještě podstatněji prostřednictvím samotné katecheze, konané podle knihy „Učení víry“, napsané pro výuku dospělých konvertitů. Osobně jsem se poprvé setkala s otcem Janem Evangelistou Urbanem v Praze Dejvicích v mateřském domě Sester Apoštolátu svatého Františka, když jsem tam přijela s prosbou o přijetí, asi o rok a půl později, v říjnu 1978.

Jak na Jana Evangelistu Urbana vzpomínáte? Čím se Vám zapsal do paměti jako člověk, jako kněz a jako duchovní učitel a vůdce?

Otce Jana Evangelistu Urbana jsem osobně znala jen posledních 13 let jeho dlouhého života, setkání s ním netrvala dlouho a mezi setkáními byly většinou několikaměsíční přestávky. Přesto se mi otec Jan zapsal do paměti i do srdce nejen proto, že byl Zakladatelem našeho společenství, ale velmi osobně.

Jako člověk se otec Jan zapsal do mé paměti svou pokorou, opravdovostí, jemností a ohleduplností.

Otec Jan jako kněz je pro mě nezapomenutelný především u oltáře (měla jsem možnost jen asi dvakrát zúčastnit se mše

svaté, kterou tajně sloužil pro sestry), kde z něj vyzařovala hluboká úcta před Božím tajemstvím, hloubka prožívání tohoto tajemství, láska, vděčnost a klanění. Podobného ducha jsem vnímala, když jsem se u něho (také zřídka) zpovídala. Kdykoli mi udílel požehnání, cítila jsem sílu jeho vědomí Boha i úcty před Ním a zároveň sílu jeho vědomí Ježíšova kněžství, jehož byl nositelem. Jeho kněžství tedy vyzařovalo také typické františkánské vlastnosti: kontemplaci, chudobu, pokoru a „serafickou“, vřelou lásku.

Jako s duchovním učitelem a vůdcem jsem se s otcem Janem setkávala spíše zprostředkovaně, jednak díky sestrám, které mi předávaly to, co od otce Jana přijaly, jednak z jeho homilií, pojednání a textů duchovních cvičení pro sestry. Ale i z tohoto zprostředkování nebo z osobních zážitků z jednotlivých setkání zůstává v mé paměti obraz otce Jana jako vůdce, kterému jde o to podstatné, tedy o vzrůst víry a lásky, který je hluboce pravdivý a vyžaduje to i od svých svěřených, který má hluboký vhled do srdcí i situací, který hledá Boží vůli a zalíbení, je připraven hledat nové cesty, odpovídat na znamení doby a přitom je hluboce oddán Církvi.

Mohla byste, prosím, okomentovat dílo a odkaz Jana Evangelisty Urbana, shrnout, v čem spočívá jádro a čím toto bylo aktuální ve své době a promlouvá dnešku?

Dílo otce Jana Evangelisty je velmi široké. Od svých mladých let byl vyhledávaným zpovědníkem a duchovním vůdcem, kromě vznikajícího a rozvíjejícího se společenství Sester Apoštolátu svatého Františka a pražské obce Třetího řádu měl úkoly v rámci své františkánské provincie, v níž byl na přelomu 30. a 40. let provinciálem. Ve své duchovní péči měl na zřeteli jak ty nejvzdálenější a odcizené, tak naopak ty věřící, které chtěl doprovázet k intenzivnímu duchovnímu životu. Z 30. a 40. let jsou nejznámější z jeho knih „Učení víry“ – pro nejvzdálenější, „K Bohu“ – příručka, která obsahovala texty, dnes bychom řekli, z katechismu i z kancionálu či misálu a byla určena zvláště katolické inteligenci, a „Duchovní život“ – nárys a průvodce duchovního života (v 90. letech vyšlo doplněné vydání pod názvem „Vzrůst ke Kristu“). Jeho snahu o kvalitu křesťanského a duchovního života ilustruje jeho dílo „Studium catholicum“, což byly kurzy různých převážně teologických disciplín, které měly umožnit vysokoškolsky vzdělaným lidem doplnit si náboženské vzdělání na příslušné úrovni. Přednášely zde nejlepší osobnosti a teologové z Prahy. Velkou pozornost věnoval otec Jan také kněžím. Koncem 60. let měl pro ně cyklus formačních přednášek, které pak vyšly tiskem pod názvem „Duchovní slovo pro dnes a zítra“. Kromě toho máme písemně zachyceno mnoho jeho promluv a homilií určených především sestrám Apoštolátu, ale také všem zasvěceným osobám i všem křesťanům, kteří touží po hlubokém duchovním životě. Do roku 1950 byla činnost otce Jana velmi bohatá i navenek, od roku 1950 do roku 1963 byl otec Jan uvězněn, potom, s krátkou výjimkou asi 5 let, kdy opět dostal státní souhlas, byla jeho kněžská služba skrytá a navenek omezená, ale neméně intenzivní a působivá pro ty, kdo se s ním setkávali.

Jádro díla a odkazu otce Jana bych shrnula slovy: touha po milování a oslavě Boží a po spáse lidí. K tomu chtěl všechny vést, každého podle jeho povolání. Důraz na opravdovost, na věrnost, na osobní živou víru a lásku je aktuální i dnes.

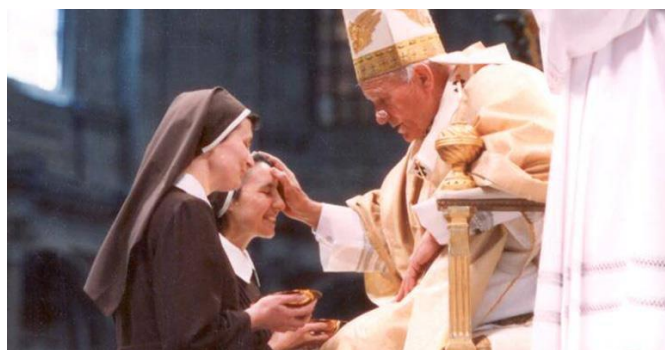
Mohla byste čtenáře seznámit s počátky, okolnostmi vzniku a se zaměřením společenství Sester Apoštolátu svatého Františka?

Sestry Apoštolátu svatého Františka nevznikly „plánovaně“, ale vyrostly z pražského společenství Třetího (dnes „Sekulárního“) řádu sv. Františka, jehož ředitelem se otec Jan Evangelista Urban, mladý františkánský kněz, stal v roce 1927. Ihned se začal snažit jeho členy aktivizovat v duchu encykliky Pia XI. Ubi arcano Dei z roku 1922, v níž papež zve k apoštolátu (evangelizaci) také laiky. S konkrétními návrhy přišel otec Jan na sjezd terciářů v září 1927. Po něm se začala rozvíjet bohatá činnost především na periférii Prahy, kde mnoho chudých žilo v nouzových příbytcích a potřebovalo sociální, zdravotnickou i duchovní pomoc. Třetí františkánský řád organizoval i kurzy ošetřování nemocných, duchovní formace členů byla zaměřována nejen na vlastní posvěcení, ale i na duchovní pomoc druhým. Následujícího roku první sestra Třetího řádu opustila své dosavadní civilní zaměstnání, aby se mohla plně věnovat apoštolské práci. V roce 1929

začalo několik sester společně bydlet v bývalém opuštěném objektu vedle kaple svatého Václava v Dejvicích. To byl počátek společného života a první jádro nového společenství. Sestry byly zakotveny ve spiritualitě Třetího františkánského řádu, velký důraz byl kladen na vnitřní život, modlitbu, kontemplaci, smír. Způsob jejich života však nebyl klášterní ale evangelní. Sestry žily v malých společenstvích a většinou úzce spolupracovaly s duchovní správou. V jednoduchém hnědém závoji sloužily chudým a potřebným v jejich domovech. Láskou chtěli otevírat srdce víře. Sestry byly připravovány na katecheze dospělých lidí a pro tento účel napsal otec Jan „Učení víry“, které doprovázelo konverzi od prvního doteku milosti až k plnému přijetí bohatství víry a života podle ní.

Sestry Apoštolátu mají tedy poslání vnitřní: kontemplaci a smír Ježíšovu Srdci, především za kněze a pro kněze, a poslání vnější: službu trpícím, nemocným, evangelizaci, a to vše ve františkánském duchu chudoby, pokory a lásky.

Co bylo příčinou (důvodem) rozhodnutí, že se Vaše komunita usídlila ve Staré Boleslavi? Jak dlouho již zde působíte? A jak se stalo, že byly ostatky Jana Evangelisty Urbana uloženy právě na staroboleslavském hřbitově?

Od počátku 30. let se malé komunity sester rychle šířily mimo Prahu i do dalších diecézí. Impulzem byla většinou žádost místního duchovního správce nebo (a) potřeby daného místa. Mezi místa, do nichž sestry Apoštolátu již na počátku 30. let přišly, patřila i Stará Boleslav. Dostaly zde darem domek a měly zde bohatou činnost v péči o potřebné, o kostel a zajišťovaly také výuku náboženství dětí. Protože se zde postupně soustřeďovaly také staré a nemocné sestry, byly zde i pochovávány. A protože tedy většina Sester Apoštolátu je pohřbena zde, byl zde pochován i náš Zakladatel, otec Jan Evangelista Urban.

Sestřičko Mlado, děkujeme za rozhovor.

O BEDŘICHU BACHSTEINOVĚ A DRUZÍCH, MUČEDNÍCÍCH S PETREM REGALÁTEM BENEŠEM, OFM

Památka blahoslaveného Bedřicha Bachsteina a druhů, která v liturgickém kalendáři přináležejí na 15. února, patří k relativně mladým „položkám“ liturgického kalendáře. Její obsah však rozeznává struny historie čtyři století zpět. Dramatické události samého počátku druhého desetiletí 17. století nezůstaly zapomenuty a s vírou byly předávány z generace na generaci. Před pěti lety Svätý otec dlouhé období čekání ukončil a jako hlava Církve potvrdil mučednictví pražských františkánů. Požádali jsme v této souvislosti o rozhovor kněze a historika P. Petra Regaláta Beneše, Th.D., OFM.

K vyvraždění bratří františkánů v konventu Panny Marie Sněžné (PMS) došlo za tzv. vpádu Pasovských. Co to vlastně znamená?

Pozadím celé události byl mocenský boj o trůn mezi císařem Rudolfem II. a jeho bratrem Matyášem (naznačený ve známém, i když v mnoha konkrétnostech fiktivním filmu *Císařův pekař a pekařův císař*). Prostředím vyvrcholení střetu byla tehdy většinově protestantská Praha, v níž se projevovalo napětí spojené s probouzením katolické strany v protireformačních snahách. S císařovým tichým svolením vstoupilo do Čech „katolické“ vojsko, které se předtím shromáždilo za jiným účelem v Pasově, aby ale nyní přitáhlo k Praze a pomohlo vrátit Rudolfovi II. pozici ztracenou v minulých letech. O složitosti celé věci vypovídá např. to, že tomuto „katolickému“ vojsku nedělalo problémy vyplnit cestou zbraslavský klášter. Většinově protestantská Praha se mezitím připravila na obranu, navíc sem přicházelo mnoho lidí z okolí, kteří zde hledali ochranu. Celá situace byla vypjatá.

Co bylo příčinou rozlícení davu, který vtrhl do kláštera?

Na masopustní úterý 15. února Pasovští hned na první pokus rychle pronikli na Malou Stranu a začal pouliční boj na levém břehu Vltavy. Na pravý

břeh přes Vltavu po Karlově mostě pronikla jen malá skupina jezdců, kteří se po uzavření brány ocitli sami v pasti a na zoufalém úprku hledali útočiště v katolických místech. To byla zřejmě poslední kapka, která naplnila pohár napětí, a došlo k explozi násilí na autoritami téměř nekontrolovaném pravém břehu. Lidé začali plenit nechráněné kláštery na Novém a Starém Městě a v některých vyvraždovat řeholníky. Nejhůře dopadl klášter s největší nechráněnou komunitou, františkánský u PMS (celkem tam sídlilo 17 bratří, dva byli na cestách, jeden utekl). Zbylá komunita byla vyvražděna, klášter vyplněn. Útočníci si velmi dali záležet na tom, aby po sobě nenechali ani živáčka. Nejspíš přitom našli a zabili i pět chudých chlapců, kteří zřejmě měli při klášteře jakési útočiště, neboť v hrobě mučedníků se našly jejich lebky, ale o nich nevíme nic víc, než že byli pochováni od začátku s bratry.

Mezi mučedníky je na prvním místě jmenován vikář kláštera Bedřich Bachstein. Co všechno je o něm známo? A dochovaly se do dnešních dnů podrobnější informace o ostatních bratrech-spolumučednících?

Je skvělé, že o bratru Bedřichovi víme aspoň něco málo. Vždy byl považován za prvního ze skupiny, neboť belgický kvardián (představený kláštera) Jiljí Smoudt byl v ty dny na cestě z Vídně a Bedřich byl jeho vikářem. Byl Čech nebo Němec. Narodil se blízko Jindřichova Hradce v obci Horní Pěna. Lze předpokládat, že v době svého mládí Bedřich Bachstein vídal bratry františkány v blízkém Jindřichově Hradci a řád si natolik oblíbil, že do něho později vstoupil. Pokud jde o události z 15. února, aspoň malý úryvek z pramenů o události: „Ctihodný představený kláštera, když byl zpraven o tomto zločinném spiknutí, své milované bratry a otce vřele povzbuzoval k dosažení palmy mučednictví. A tak se jednotlivci objímali a vzájemně skrápěli slzami, kající se sobě vyznávali a slibovali si odměnu věčného života“ (Marianus de Orscelar, 1625). Jinak obecně těch informací o jednotlivých bratrech většinou moc není, ale o některých nějaké střípky dokumentů máme. Ostatně mohli byste si od nás půjčit závěsné panely s výstavou z roku 2012, která jednotlivé bratry dobře přibližuje. Je to nenáročná na převoz i na instalaci. Jinak se ale třeba ještě něco v budoucnu najde, třeba čerstvě teď v Itálii ve starožitnostech náhodou našli ostatek bl. Gaspara Daveria, jednoho z mučedníků.

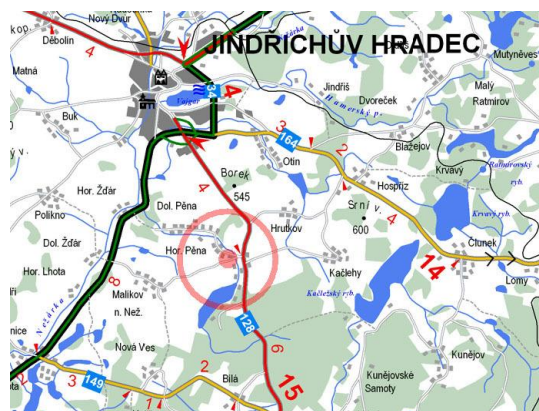
Když Svätý otec Benedikt XVI. v Římě 10. května 2012 podepsal dekret o mučednictví čtrnácti františkánů Bedřicha Bachsteina a druhů, bratří od PMS v Praze, vyvrcholilo tím mnohasetleté zkoumání a úsilí. Jak moc křivolaká byla cesta od 15. února 1611 k slavnostnímu papežovu podpisu v květnu 2012? Mohl byste, prosím, shrnout klíčové momenty této historie?

Cesta to byla opravdu dlouhá a složitá. O otevření procesu blahorečení se bezpochyby bratři a autority snažili už v roce 1624, z něhož pochází také důležitá tištěná publikace *Illustre Martyrium* od františkána Jeronýma Strassera. Ale proces byl nakonec zahájen až dlouho po skončení Třicetileté války, v roce 1677 za provinciála Bernarda Sanniga. Zřejmě kvůli nedostatku financí byl proces brzy přerušen a toto opětovné zahajování a přerušování ho provázelo po staletí až do naší doby. Zvláštní jsou Boží cesty.

Přepadení kostela a kláštera PMS se odehrálo na masopustní úterý 15. února 1611 a ostatky čtrnácti františkánů byly uloženy v boční kapli kostela pod oltářem sv. Petra z Alkantary. Vicepostulátorem ve věci beatifikace byl ve své době Váš spolubratr, který nesl jméno téhož světce – P. Petr Alkantara František Houška. Hodí se připomenout, že byl Pánem života z tohoto světa povolán z kněžského domova ve Staré Boleslavi, kde dovršil svou pozemskou pouť právě před rokem, na Popeleční středu 10. února 2016. Jistě se na procesu beatifikace podílel nemalou měrou. Jak na tohoto spolubratra vzpomínáte?

P. Petr Alkantara Houška má zásadní podíl na blahorečení pražských mučedníků, i když na závěru bezprostředních příprav se již nepodílel. To on se na počátku 90. let zasadil o obnovu za války zastavené diecézní fáze procesu blahorečení. Nejprve musel přesvědčit vedení provincie, které mělo tehdy jiné starosti, a pak se jako vicepostulátor po léta snažil různými způsoby oživit

památku umučených bratří v povědomí veřejnosti. Nebylo to jednoduché, protože tehdy ani my jako mladí studenti františkáni jsme z toho nebyli nadšeni, obávali jsme se, zvláště po svatořečení Jana Sarkandra, že by to mohl být další podobný ekumenický problém. Naštěstí se díky tomu na toto téma více ekumenicky komunikovalo, v závěru především na setkáních hlavních představitelů církví v Praze.

Veřejné vyhlášení čtrnácti pražských mučedníků za blahoslavené proběhlo při slavnostní mši svaté v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha 13. října 2012 a bylo vůbec první beatifikací uskutečněnou v Praze. Tato významná událost se stala inspirací pro odbornou činnost (mám na mysli například konferenci XIV pražských mučedníků a závěr vlády Rudolfa II. /24. – 25. září 2012/, ale třeba i některé diplomové práce ještě novější) a jistě hojně i pro věřící, kteří navštěvují mučedniště a místo uložení ostatků pražských mučedníků a zde se modlí. Je možné již nyní – v pátém roce po blahorečení – vidět plody beatifikace a její význam pro společnost a církve?

Některé plody vidět jsou. Jedním je širší povědomost mezi lidmi. Kostel PMS navštěvuje podle mě více lidí než dřív, i průvodci častých turistických výprav ze všech možných států už přece jen o této problematice něco vědí, dříve o tom skoro nikdo nepovídal. A máte pravdu, lidé se rádi chodí modlit ke hrobu mučedníků v kapli sv. Michala, máme tam teď otevřeno celý den. Do schránky mohou vkládat lístečky se svými úmysly, které pak vždy přednášíme při malé liturgii většinou 15. dne v měsíci. Bývá jich hodně, lidé sem přinášejí své starosti, často velká utrpení a prosí o přímluvu. Zdá se, že některé i složité prosby byly vyslyšeny. „Specialitou“ našich mučedníků je pak zřejmě vyprošování početí tam, kde to nešlo, a ochrana porodů. Za svého života totiž bratři pár let před vyražděním vyprosili mužského potomka Zdeňku Vojtěchu Popelovi z Lobkovic, jinak by tato větev rodu nepokračovala. Příímým potomkem je nynější biskup Lobkovic, takže i on je vděčný za Pražské mučedníky.

Dovolím si v závěru otázku poněkud osobnější. Co Vám přinesla beatifikace pražských mučedníků do života? Jak Vás toto „téma“ obohatilo?

Jak jsem naznačil výše, patřil jsem jako mladý student františkán spíše k odpůrcům obnovy procesu blahorečení. Až osobní zkušenost mě vedla ke změně postoje. Za mých studií v Římě jsem prožíval těžké období a jednu dobu jsem uvažoval, že to studium vzdám, i když mi na něm velmi záleželo. Začal jsem tedy často prosit o přímluvu naše mučedníky, a vše dospělo ke zdárnému konci. Od té doby jsem cítil velkou vděčnost a jakési poslání přispět k blahorečení. Od roku 2004, kdy chvíli vypadalo, že je blahorečení na spadnutí, jsem tomu po léta věnoval nemalou část energie, jejímž prvním plodem byla naše velká výstava Historia Franciscana v ambitu kláštera PMS v Praze. Proces se ale zasekl, a tak se cesta protáhla na osm let. V den blahorečení jsem u katedrály brečel, s pohnutím jsem si uvědomil ta léta práce, nadějí i zklamání a protivenství. Připadl jsem si v tu chvíli bohatší než nějaký císař. Nedá se to popsat.

Během doby jsem často provázel různé skupiny na půdu našeho kostela, kde bylo několik bratří zabito, bylo to více než 100krát, možná 200krát. Díky těmto výpravám do spíš temného prostředí půdy jsem si prožíval ten příběh a pomohlo mi to zbavit se části svého nemalého, iracionálního strachu ze smrti. Dnes si díky tomu uvědomuji, že k mému františkánskému povolání patří výrazná možnost násilné smrti, ale to je prostě součástí naší identity. Dřív to bylo pro mě nepochopitelné.

A poprosím i o myšlenku směrem ke čtenářům tohoto listu: čím může být blahořečení pražských františkánských mučedníků aktuální – jakým znamením doby v naší současnosti?

O aktuálnosti bych mohl napsat samostatný článek ;-). Zmínil bych aspoň dvě věci. První je urgentní otázka mučednictví v dnešní době. Jeden egyptský jezuita nedávno referoval o tom, že pronásledování křesťanů má dnes asi bezprecedentní kvantitu. Že statisticky vychází každých pět minut na světě smrt křesťana pro jeho víru. Měli bychom více sdílet tuto problematiku s trpícími částmi Kristova těla na všech kontinentech. A je tu také jiný aktuální obraz „mučednictví“, vycházející z islámského světa. Jak rozdílné je to pojetí od XIV pražských mučedníků! Ti žádné násilí nevyhledávali, zůstali prostě v místě, kde jim hrozila skoro jistá smrt. Byli to obyčejní bratři, kteří vydali neobyčejné svědectví krví, a to navíc jako celá komunita. Potvrzují se prorocká slova Davida Turola, který před pár desítkami let psal, že přijde doba, kdy hlavní otázkou nebude, jestli Bůh je nebo není, ale otázka jaký Bůh. A pozoruhodné mimochodem je, že skupina 21 koptských mučedníků zabitých předloni v Libyi na břehu moře přímo před

kamerami a poté koptskou církví svatořečených, slaví svůj svátek ve stejný den jako naši bratři, 15. února (toho dne bylo světu zveřejněno video s jejich smrtí).

S tím souvisí ten druhý aktuální bod, identita křesťana. Lidé v dnešní době začínají ztrácet půdu pod nohama, mnohé věci a pravdy, které platily po staletí, dnes jaksi neplatí, jsou převrácené naruby, „přeformulované“, především ve jménu falešného humanismu, asi největší modly této doby. Zvláště mladí lidé už jsou často dost zasaženi a neuvědomují si, že se posouvají někam jinam. K tomuto hodnotovému a pojmovému guláši bohužel přispívá i řada křesťanů, v první řadě - v některých věcech - naše katolická média. Ale lidé potřebují a hledají hluboce pravdivou identitu. K tomu je někdy zapotřebí až mučednická odvaha.

Srdečně Vám, otče Regaláte, děkujeme za rozhovor.

Petr Bajer

PODĚKOVÁNÍ ZA TŘÍKRÁLOVOU SBÍRKU 2017

Sestry a bratři! Krátce bych Vás chtěl seznámit s výsledkem Tříkrálové sbírky, která nedávno proběhla po celé republice, tedy i u nás. V našich farnostech Brandýs nad Labem a Stará Boleslav byla celkem vybrána částka **27.408,- Kč**. Chtěl bych Vám tímto poděkovat za příspěvní do Tříkrálových kasiček. Také velmi děkuji všem aktivně zúčastněným koledníkům. Ono to "jít dům od domu", zpívat, přát do nového roku a křídou popisovat lidská obydlí **K M B 2017** je něco vnitřně obohacujícího. Je vám zima, a ne vždy se setkáte s otevřením dveří, či pozitivní reakcí. 65 procent z vybraných peněz se může vrátit do farností, kde byly vybrány. Má to ovšem podmínku, že nám je znám sociální záměr využití oněch vrácených financí. Vyzývám vás tímto k zamyšlení se nad tím naším sociálním záměrem.

Petr Krejčířek

MASOPUSTNÍ KOBLIHY

Ingredience:

Hladká mouka	500 g
Sůl	1 špetka
Citronová kůra (lze i pomerančová)	
Droždí	30 g
Smetana (mléko)	220 ml
Cukr	2 kostky
Žloutek	6 ks
Cukr krupice	60 g
Hnědý rum	3 lžičce
Máslo	80 g
Zavařenina (k plnění, nejlépe domácí ;-)	
Rostlinný olej (na smažení)	
Moučkový cukr (s vanilkou)	

Postup:

Mouku, sůl a kůru prosejte do mísy. Droždí rozdrobte do trochy smetany či mléka s cukrem. Žloutky s cukrem šlehejte nad parou do zhoustnutí, přilijte zbylou vlažnou smetanu, vzešlé kvasnice, rozpuštěné máslo a rum. Prošlehejte a vlijte k mouce. Vypracujte vláčné, ale nelepivé těsto. Těsto poté na válu lehce posypaném moukou vyválejte na asi 3 cm vysoký plát a tvořítkem vykrajujte kolečka. Doprostřed poloviny z nich naneste trochu zavařeniny, přikryjte druhým kolečkem a spojte tvořítkem s průměrem o něco menším, než mělo to předchozí.

Přikryté utěrkou nechte koblihy ještě asi půl hodiny kynout. Do kastrůlku nebo pánve s vysokým okrajem vlijte dostatečné množství oleje (koblihy v něm musí plavat) a dobře jej rozehejte. Vkládejte opatrně koblihy tak, aby se vzájemně nedotýkaly. Chvilí je smažte přiklopené, poté je obraťte a již nezakryté dosmažte i z druhé strany. Přebytečný tuk nechte odsát na kuchyňských papírových utěrkách a prochládlé pak pouze lehce poprašte moučkovým cukrem s vanilkou.

Zveme všechny děti i rodiče farnosti Brandýs nad Labem a farnosti Stará Boleslav na

KARNEVAL SVATÝCH

KDY? 25.února 2017
V KOLIK? Začátek karnevalu v 15.00 hod
KDE? v prostorách fary v Brandýse n.Labem

!!!Možná přijde i kouzelník!!!

Bližší informace: Marta Kubková 777 027 040, sr. Jana Pavla 773 672 937

DVOJSTRÁNKA PRO NAŠE NEJMLADŠÍ (A MINISTRANTY)

MILÉ DĚTI, ZNÁTE ČTRNÁCT PRAŽSKÝCH MUČEDNÍKŮ? ZKUSTE VYBARVIT OBRÁZEK – NAJDETE V NĚM NEJEN JMÉNA VŠECH ČTRNÁCTI BRATŘÍ, ALE MŮŽETE TAKÉ OBJEVIT, ODKUD POCHÁZELI.

A NEZAPOMEŇTE VYBARVIT I VLAJKY TĚCHTO ZEMÍ, URČITĚ SE VÁM TO PĚKNĚ PODAŘÍ ;-)

Kněží:

1. Bedřich Bachstein, vikář kláštera, Čech
2. Juan Martinez, sakristián, Španěl
3. Šimon, sběratel almužny, Francouz
4. Bartoloměj Dalmasoni, staral se o obnovu kostela a kláštera, Ital

Studující na kněze:

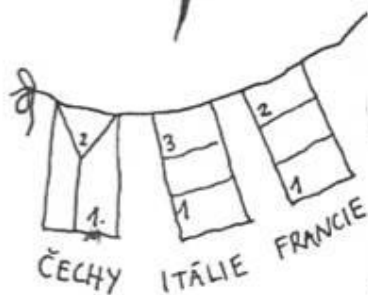
5. Jeroným, hrabě z Arese, Ital
6. Kašpar Daverio, Ital
7. Jakub z Augsburgu, Němec
8. Klement ze Švábska, Němec

Bratři laici:

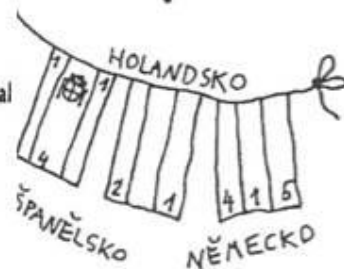
9. Kryštof Zeld, kuchař, Holanďan
10. Didak Jan, krejčí, Čech (?)
11. Jan Rode, zahradník, Ital
12. Emanuel, mladší kuchař, Čech (?)

Novicové:

13. Jan, připravoval se na studium na kněze, Čech (?)
14. Antonín, pomocník v kuchyni, Čech (?)

VYBARVI:
1- červená, 2- modrá, 3- zelená, 4- žlutá, 5- černá

Pravidelný příspěvek tohoto listu směřovaný „...pro naše nejmladší...“ není nijak omezen věkem. Nemohli-li bychom se zbavit pocitu, že je to stránka pro děti, pak tedy tyto řádky čtíme tak, že jsou určeny všem Božím dětem. ;-)

VÍTE, ŽE NA SOBOTU 11. ÚNORA PŘIPADÁ SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH?

Každý, kdo někdy onemocněl, umí si představit, jak každá nemoc nabourá naše představy o tom, co všechno bychom chtěli nebo mohli dělat, čemu bychom se rádi věnovali atd. Opravdu může být velmi těžké přijmout nemoc jako dar. Nemoc může člověka hodně potrápiti, zvláště když není zrovna „lehká“ a „krátká“, tím více je – jak se říká – „čarou přes rozpočet“.

V takové chvíli by se snad někdy mohla hodit třeba tato (nebo jí podobná) modlitba k Panně Marii:

Drahá Matko ustavičné pomoci, trpím, už dlouho mě sužuje bolest. A když mi slábne tělo, slábne i duch. Všechno už ztrácím, i sílu k modlitbě. Nikde nenacházím útěchu. Ani návštěva a soucit nejlepších přátel mě nemůže zcela potěšit. Někdy se mě zmocňuje netrpělivost a smutek.

Nejsvětější Panno, ty jsi moje naděje. Tvé soucitné srdce se nade mnou slituje. Nejdražší Matko, nezapomínej na své ubohé, opuštěné dítě. Když však Bůh ví, čemu slouží mé utrpení, a když chce, aby mě nemoc přibližovala k poslední hodině mého pozemského života, chci ochotně jeho vůli přijmout.

Doufám, nebeská Královno, že mi vyprosíš sílu radostně přijmout každou oběť, kterou bude ode mne žádat tvůj Syn. Dobrotivá Matko ustavičné pomoci, vypros mi ztracené zdraví, nebo milost a sílu i nadále trpělivě snášet chorobu z lásky k Bohu.

Amen

FARNÍ CHARITA

K tomu, abychom mohli pomáhat a tím projevat lásku k bližnímu, slouží charita. Caritas – láska. S tímto cílem vloni, z podnětu farností a jejich duchovních zástupců v Brandýse a Staré Boleslavi vznikla Farní charita Brandýs nad Labem–Stará Boleslav. Činnost naší charity je v plenkách a potřebuje ochotné dobrovolníky s chutí pracovat zdarma ve svém volném čase. **Uvítám všechny zájemce, kteří mají sociální citění a chtějí organizovaně pomáhat.** Přeji všem Požehnaný rok 2017!

Petr Krejčířek

Ve škole světců měsíce února:

Prosíme tě, milostivá Matko soucitu a milosrdenství, ať si zasloužíme pomoc tvé přímlyvy v nebi. Neboť jako Boží Syn k nám sestoupil skrze tebe, musíme k němu skrze tebe přicházet i my.

Modlitba svatého Petra Damianiho

Jak znáte svatou Scholastiku?

- 1) Kdy svatá Scholastika žila?
 - a./ na přelomu 1. a 2. století
 - b./ na přelomu 5. a 6. století
 - c./ na přelomu 15. a 16. století
- 2) Svatá Scholastika měla bratra, který patří mezi zvláště významné světce. Tímto bratrem (byli dvojčata) není nikdo jiný než...
 - a./ svatý Bernard
 - b./ svatý Blažej
 - c./ svatý Benedikt
- 3) Svatá Scholastika byla řeholnice...
 - a./ bernardinka
 - b./ blažejka
 - c./ benediktinka
- 4) Mezi atributy svaté Scholastiky nepatří
 - a./ holubice
 - b./ kniha
 - c./ růže

Odpovědi na kvíz „Jak znáte svatou Scholastiku“, prosíme, odesílejte elektronicky na e-mail redakce (zpravodaj.stb@seznam.cz) nebo je v písemné formě vložte do schránky (krabice) v sakristii staroboleslavské baziliky Nanebevzetí Panny Marie nejpozději do neděle 19. února.

Určitě nezapomeňte uvést jméno, věk a kontakt na Vás. Všichni úspěšní řešitelé se mohou těšit na odměnu ;-)

DOPORUČUJEME VAŠÍ POZORNOSTI !!!

Schola s dětmi

se pilně připravuje na hudební doprovod slavení ranní nedělní mše svaté v neděli 19. února 2017.

„Karneval svatých“

se chystá pro všechny děti a rodiče na faře v Brandýse nad Labem na sobotu 25. února 2017. Uvnitř tohoto listu naleznete pozvánku na tuto lákavou akci ;-)

Dále si můžete poznamenat:

Pouť do Libice

Ve druhé polovině května plánujeme uskutečnit v letošním roce, kdy si připomínáme 1020. výročí mučednické smrti svatého Vojtěcha, pouť do Libice nad Cidlinou, tedy do rodiště svatého Vojtěcha a svatého Radima. Podrobnější informace a instrukce budou včas oznámeny.

59. pouť Řádu Maltézských rytířů do Lurd se bude konat 4.-8. května 2017. Přihlášky a podrobné informace jsou již zveřejněny na internetových stránkách www.lurdy.eu. Pokud by se z naší farnosti někdo chtěl této pouti zúčastnit, kontaktujte, prosím, pana probošta, případně napište email na elektronickou adresu tohoto listu.

Ministrantské setkání pro mladší kluky

V sobotu 11. února 2017 se uskuteční ministrantské setkání pro mladší kluky (cca 7-15 let) v Kojeticích u Prahy. Zahájení v 9:30 v kostele sv. Víta. S sebou: pokud možno vlastní ministrantské oblečení, oblečení a obuv na fotbálek v tělocvičně, příspěvek 70,- Kč na oběd. Ukončení v 16:00 v budově fary.

Téma: kromě nácviku ministrantské služby a mše sv. účastníci čekají soutěže i tradiční fotbálek.

Bližší info: P. Benedikt Hudema (ministranti@apha.cz, tel: 724 209 774)

Pouť ke sv. Valentinu

V sobotu 18. února 2017: Valentinské zastavení "Podej mi ruku..." s P. Jakubem Berkou, O. Praem. se uskuteční v Praze na Vyšehradě. Pouť má dvě části: 1) dopolední rekolekce, na kterou je třeba se přihlásit na <http://www.apha.cz/cpr-nov-poutke-sv-valentinu-2017>; 2) odpolední poutní mše svatá v bazilice sv. Petra a Pavla v 15:30 hod. Jsou zváni nejen snoubenci a manželé, ale i ti, kterým leží na srdci budoucí život jejich dětí a vnoučat.

Pořad pravidelných bohoslužeb ve Staré Boleslavi

den	hodina	místo
neděle	9:00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie ...mši sv. předchází modlitba růžence (obvykle od 8:30)
	10:30	Charitní domov
	18:00	bazilika svatého Václava
pondělí, středa, sobota	6:20	Charitní domov
	9:00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie
	15:15	Charitní domov
čtvrtek	6:20	Charitní domov
	15:15	Charitní domov
úterý, pátek	6:20	Charitní domov
	15:15	Charitní domov
	18:00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Svatováclavský zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav. Kontakt: Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com. Duchovní správce: R.D. Libor Bulín – farář a probošt Kolegiální kapituly sv. Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi; mobil: 602 542 847; e-mail: fara@staraboleslav.com.

Příští číslo Svatováclavského zpravodaje vyjde v neděli 26. února 2017. Vaše postřehy, náměty, návrhy, komentáře, příspěvky apod. můžete zasílat na adresu zpravodaj.stb@seznam.cz